

Sygn. akt I UK 248/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania D. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 9 stycznia 2014 r. oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 18 września 2012 r., oddalającego odwołanie D. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 19 grudnia 2011 r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ubezpieczony wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 12 ust. 1 i 3 w związku z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także na podstawie naruszenia prawa procesowego w postaci art. 286 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że „w sprawie zachodzi potrzeba wykładni pojęcia niezdolności do pracy w świetle orzeczenia lekarza medycyny pracy odmawiającego ubezpieczonemu dopuszczenia do pracy wobec przeciwwskazań zdrowotnych na stanowisku elektromechanik – kontroler jakości produkcji oraz istniejącego orzeczenia o lekkim stopniu niepełnosprawności ubezpieczonego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez wnioskodawcę znajduje się wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa. Brak jest jednak podstaw do przyjęcia, że skarżący wykazał potrzebę zaangażowania Sądu Najwyższego w tej sprawie.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN z 2002 nr 7, s. 10). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga zatem - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02 (niepublikowane) - wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie.

Nie budzi wątpliwości, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie w sprawie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na tę przesłankę nie czyni zadość takim wymaganiom. Nie wymienia bowiem żadnych przepisów prawa wymagających wykładni, nie powołuje się na żadne trudności związane z ich interpretacją, ani też na rozbieżności istniejące w orzecznictwie sądów.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno zawierać wykazanie, przy pomocy juretrycznej argumentacji, że w sprawie rzeczywiście występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Uzasadnienie wniosku w niniejszej sprawie nie zawiera tymczasem nawet skrótowo zarysowanej argumentacji prawnej, nie wymieniając także przepisów prawa wymagających wykładni. Trzeba zaś podkreślić, że rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi juretrycznej argumentacji mającej wykazać istnienie jednej z przesłanek „przedsądu”. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, a nie uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wskazanie przez skarżącego na potrzebę wykładni bliżej nieokreślonych przepisów prawa, bez przedstawienia juretrycznej argumentacji służącej wykazaniu, że rzeczywiście ich interpretacja nasuwa poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, nie może być uznane za dowiedzenie istnienia przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Niezależnie od tego wskazać należy, że w judykaturze jednolicie przyjmuje się, że na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do utożsamiania niepełnosprawności i niezdolności do pracy i negowania istniejących między nimi różnic. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej, jak i w zakresie orzekania o niepełnosprawności i niezdolności do pracy (por. np. wyroki Sądu

Najwyższego z dnia: 20 sierpnia 2003 r., II UK 386/02, OSNP 2004 nr 12, poz. 213 i 4 marca 2008 r., II UK 130/07, OSNP 2009 nr 11 – 12, poz. 156). Tak więc, mimo podobieństwa definicji, nie jest tożsame z istnieniem niezdolności do pracy stwierdzenie nawet umiarkowanego stopnia niezdolności do pracy, co tym bardziej dotyczy zaliczenia do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Dodać też trzeba, że za potrzebę wykładni przepisów prawa nie można uznać jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych tych przepisów. Problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, dotyczyć musi kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy, nie może być dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy, w sprawie zachodzi konieczność wykładni przepisów tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., I PK 98/05, OSNP 2006 nr 15 - 16, poz. 243, z dnia 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003 nr 9, poz. 228). W tym kontekście należy wskazać, że orzeczenie lekarza medycyny pracy, na które powołuje się skarżący wydane zostało 24 kwietnia 2014 r., wobec czego nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, zakończonej prawomocnie wyrokiem wydanym kilka miesięcy wcześniej, bo 9 stycznia 2014 r.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.